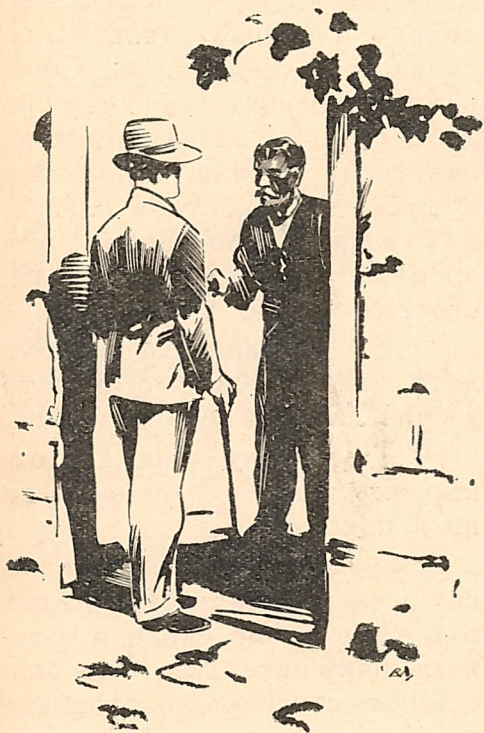

кътъ. — Може би е дошло време да събаряте кжщата?

— Не искамъ да събарямъ кжщата, — заговорихъ азъ, — а искамъ само да я погледамъ, защото съмъ отрасналъ въ нея.

— И вие ли сте живѣли тукъ? Тя е била нѣкога много хубава кжща, господине. Когато собственицитѣ сж живѣли въ нея, — продължи човѣкътъ, — тѣ сж се грижили, а после, като напустнали града, поизоставили я. Ние пѣкъ, като наематели, какво е за

насъ чуждиятъ имотъ? Плащаме си редовно, пѣкъ като рекатъ да я събарятъ за площадъ, ще се изнесемъ.

— Тази кжща бѣше наша, — промълвихъ азъ. — Баща ми я построи.

Човѣкътъ се зарадва. Той отвори широко вратата и ме покани да влѣза.

— Значи, вие сте синътъ на хазяина? Азъ никога не съмъ ви виждалъ, вие никога не сте идвали при насъ. Отдавна живѣемъ тукъ. Зная и баща ви, и майка ви, васъ не ви знаехъ. Кжщата е отвѣнъ вехта, прилича на износена дреха, ама отвѣтре е запазена. Елате, можете да прегледате всичко!

— Не е вече наша тази кжща, — тръгнахъ азъ следъ него. — Но нека влѣза за малко, искамъ да си я припомня.

— Вие се разходите, а азъ да изтичамъ горе да кажа на жена си, — продължи човѣкътъ. — Само една минутка, и ще се върна.

Притворихъ очи и видѣхъ нашата кжща още веднажъ такава, каквато тя бѣше нѣкога. Не порутени и олющени мазилки на стенитѣ, не изсѣхнали черни клони на старата праскова, не запустѣлъ и бурениясалъ дворъ видѣхъ около себе си, а онази слѣн-